

Predsednik **Planinske zveze Slovenije Jože Rovnan** o težavah in izzivih slovenskega planinstva

“Letošnjo planinsko sezono rešujejo domači planinci”

Slovenske gore letno privabijo kar 1,7 milijona obiskovalcev, domačih in tujih. A letošnja poletna planinska sezona je zaradi epidemije novega koronavirusa precej drugačna. Ne le, da se je začela z zamudo, tudi tujcev, ki ustvarijo večino nočitev v visokogorju, bo letos precej manj. Se je pa zato povečal obisk domačih planincev, ki se tudi zaradi omejitev glede dopustovanja v tujini letos pogosteje odločajo za odkrivanje domačih lepot. Največja težava slovenskih gora sicer ostaja pomanjkanje denarja za nujno potrebne posodobitve **planinskih koč** in poti.

PETRA VIDRIH

O tem, v kakšni kondiciji so to poletje naše gore ter s kakšnimi težavami in izzivi se soočajo v **Planinski zvezi Slovenije (PZS)**, smo se pogovarjali s prvim možem te organizacije **Jožetom Rovnom**.

• **Planinska sezona je v polnem razcvetu, vreme je več kot primerno za obisk gora, uporabniki družbenih omrežij vneta delijo fotografije z osvojenih vrhov ... Zdi se, da letošnje poletje kar vsi lezejo v hribe. A vendar je tokratna planinska sezona drugačna od prejšnjih?**

“Res je, naši hribi in gore so to poletje dobro obiskani, sploh Triglav in dolina Triglavskih jezer, ki sta pravi magnet za planince, a letos bodo številke precej nižje, saj smo zaradi epidemije novega koronavirusa izgubili začetek sezone. **Planinske koč** so zaradi ukrepov za preprečitev širjenja virusa ostale zaprte dlje kot prejšnja leta. Poleg tega je tujcev, ki sicer predstavljajo kar polovico vseh nočitev v visokogorju, letos zelo malo. Če bodo ustvarili 20 odstotkov nočitev, bo že dobro, a dvomim, da jih bo toliko. Se je pa zelo povečal obisk domačih planincev. Zaradi omejitev glede dopustovanja v tu-

jini se ljudje pač odločajo za dopustovanje doma, kar se pozna tudi pri obisku naših gora.”

• **So svoje prispevali tudi turistični boni?**

“Kakšne ključne vloge pri obisku gora boni vendarle ne igrajo, saj predstavlja spanje le majhen del stroška. K sreči je vlada omogočila koriščenje bonov v več ločenih delih, saj si težko predstavljam, da bi - glede na to, da je spanje v **planinskih kočah** relativno poceni - nekdo kar sedem ali osem noči preživel v isti **planinski koči**. To je nemogoče! (smeh) Zato je koriščenje bonov v več ločenih delih za nas zelo pomembno.”

• **Bi lahko rekli, da letošnjo sezono rešujejo domači planinci?**

“Domači planinci so seveda ključni, ponekod je obisk trenutno zelo dober, a sezone vendarle ne bodo rešili, saj se običajno odločajo za več enodnevnih obiskov gora, medtem ko se tuji planinci pri nas zadržijo več dni in zato ustvarijo tudi več nočitev. Poleg tega so tujci precej večji potrošniki kot domači planinci.”

Upajo na pomoč države

• **Ukrepi, sprejeti zaradi iz-**

bruha novega koronavirusa, so precej posegli tudi v planinske navade. V kočah je ponavadi zelo veselo, planinci se radi družijo, zdaj pa je vse podrejeno zagotavljanju fizične distance. Oskrbniki letajo naokrog z maskami na obrazu, mize in klopi morajo biti vsaj poldrugi meter narazen, število tistih, ki želijo prenočiti v kočah, je omejeno ...

“Žal se to res ne sklada z običajnim planinskim vzdušjem, a drugače ne gre. No, če je lepo vreme, so ljudje lahko na terasah, v koči pa so takšne omejitve res nekoliko nenavadne, a kot sem že rekel, žal drugače ne gre. Zaradi tovrstnih omejitev so ta kratko potegnile zlasti višje ležeče koč, ki si še toliko bolj prizadevajo za vsakega gosta, saj so stroški obratovanja v visokogorju precej višji, sploh zaradi prenosa materiala, poleg tega pa je vzdrževanje teh koč bistveno dražje. Ravno zato je zelo nerodno, da smo izgubili tuje goste, ki predstavljajo finančno zelo pomemben delež. Visokogorske koč imajo zelo kratko sezono; odprte so, recimo, štiri mesece, od tega so polne vsega dva meseca. Taka koč enostavno ne more preživeti po isti logiki kot, denimo, gostinski obrat v dolini.”

• **V kakšni kondiciji, če se izrazimo tako “po planinsko”, je Planinska zveza Slovenije oziroma slovensko planinstvo?**

“Rekel bi, kar v dobri. Število članov nam že nekaj let raste, zdaj nas je že več kot 61.000, pričakujemo pa, da bo letos zaradi korone novih članov morda manj. Kar se športnih dosežkov tiče, je letos žal mrk, je pa bila lanska sezona sanjska tako v **športnem plezanju** kot v **alpinizmu**. Posebno poglavje so **planinske koč**. Te so zastarele, energetske potratne in ekološko problematične. Tukaj nas čaka še veliko dela.

Pri tem seveda računamo na pomoč države. Koče namreč nekako uspejo ustvariti toliko dohodka, da imajo dovolj denarja za tekoče poslovanje in za sprotno vzdrževanje, za kakšne večje investicije pa denarja v kočah ni mogoče ustvariti. Za primerjavo naj povem, da je povprečno število nočitev na posteljo v **planinskih kočah** 16 nočitev na leto, v ljubljanskih hotelih pa 170.”

• Od kod pa dobite denar za prenove koč, za večja popravila in posodobitve?

“Običajno manjše prenove financirajo društva iz lastnih sredstev, za večje naložbe pa ni denarja. Želimo si, da bi nam pri tem pomagala država. Že dve leti čakamo na obljubljeni razpis ministrstva za gospodarstvo v vrednosti petih milijonov evrov, in sicer za ekološko in snovno sanacijo koč. Upamo, da bo res kaj iz tega, minister Počivalšek nam je obljubil, da razpis letos vendarle bo. Za vzdrževanje in urejanje **planinskih poti** ter za prenovo **planinskih koč** bi potrebovali stalen vir financiranja, ki bi omogočil resno načrtovanje. Avstrijci, denimo, dobijo letno od države za svoje kočice 3,8 milijona evrov. Oni točno vedo, da ta denar bo, zato lahko racionalno načrtujejo obnove. Tudi mi si želimo reden vir financiranja. Iz proračuna pa žal ne dobimo nič. Vsako leto kandidiramo za namenska sredstva na razpisih Fundacije za šport. Kakšno leto smo uspešni, kakšno pa tudi ne. Denar skušamo pridobiti tudi pri občinah - nekatere pomagajo, druge manj -, pomembno vlogo igrajo seveda tudi sponzorji ... A vsi ti viri žal niso stabilni, mi pa bi potrebovali redno financiranje, če želimo posodobiti **planinske kočice**, ki realno gledano močno zaostajajo za tujimi. Tako glede udobja kot ponudbe.”

• Zlasti sedaj, v času epidemije koronavirusa, se je izkazalo, da skupna ležišča v kočah niso več racionalna.

“Koče v visokogorju niso prevelike, treba bi jih bilo samo posodobiti. Koče v sredogorju ali pa nižje pa so bile grajene v drugih časih, takrat so bile potrebe in navade

drugačne. Če dam primer Zasavja: tam imamo veliko koč, kjer v pritličju dobro funkcionira gostinska dejavnost. Koče so čez dan polne. Nekoč so ljudje tja gor prihajali peš in so tudi prespali, danes pa je do teh koč mogoče priti z avtomobilom in se obiskovalci zato zvečer odpeljejo domov. Zgornji dve nadstropji sta tako povsem neizkoriščeni in sta čisti strošek. Želeli bi si, zlasti v sredogorju, da bi se ljudje zadržali dlje časa, zato pa bi bilo treba skupna ležišča preurediti v družinske sobe. Smiselno bi bilo tudi urediti učilnice ali družabne prostore, da bi lahko v kočah organizirati usposabljanja za strokovne kadre, gostili šole v naravi ... Vse to želimo urediti, ampak za to je, ponavljam, potreben denar. Imamo pa še dodaten problem. Pred kratkim sta dve koči pogoreli, Korošica in Okrešelj. Čeprav so poslanci izglasovali 400.000 evrov za obnovo koč na Okrešlju, bo do tega denarja težko priti. Razpis je bil namreč tako nerodno napisan, da ga bo treba popraviti. Tokrat torej ni problem denar, ampak kako ga počrpati.”

• Kaj pa evropski denar?

“Tukaj je druga težava. Evropski denar je že bil na voljo, vendar so lahko zanj kandidirale samo tiste kočice, ki so bile v najemu, tiste, s katerimi upravljajo **planinska društva**, pa ne. Nazadnje smo ugotovili, da bi lahko kandidirale vse kočice, a je naša državna administracija, povedano po domače, nerodno pripravila te razpise.”

Kdaj bodo v kočah kopalnice

• V Sloveniji je 179 **planinskih koč**, zavetišč in bivakov. Kako je z iskanjem oskrbnikov koč? Nekatera društva imajo pri tem kar precej težav.

“Delo oskrbnika je garaško in tudi slabo plačano. Oskrbnik vstane prvi in gre zadnji spat. Mislim, da je s tem vse povedano. Če je dan lep in koča polna, je zvečer kljub temu, da je utrujen, vsaj zadovoljen z izkupičkom. Če je pa vreme slabo in je bajta prazna, pa ne more biti zadovoljen. To je zahteven poklic, zato se ljudje zanj težko odločajo. Poleg tega je v visokogorju to samo

sezonska služba, za katero se odločajo zlasti upokoјenci, čeprav je to delo za mlade. In to je zelo resna težava. Včasih so ljudje hodili prej v pokoj, tam neke pri 55 letih, zdaj je ta meja višja, ljudje so pri 65 letih, ko se upokoјijo, že utrujeni, in to nas tepe povsod. Vse naše aktivnosti namreč temeljijo na prostovoljstvu.”

• Zahteve ljudi postajajo vedno večje, mnogi pričakujejo, da bodo v visokogorskih kočah dobili malodane à la carte postrežbo, pestro paleto različnih jedi. Kako vi gledate na to?

“Tako bom rekel: tudi visoko v gorah se da narediti pestro ponudbo domače hrane. Seveda v gore ne bomo hodili jest pomfri, čeprav ga mnogi pričakujejo na meniju; sploh otroci si ga želijo. V kočah po tujini - sam precej hodim po Alpah - je izbira bistveno bolj pestra kot pri nas, pa cene niti niso tako zelo visoke, kot bi morda pričakovali. Mislim, da bomo morali tudi pri nas razširiti ponudbo, saj ne moreta biti na jedilniku samo jota in ričet. Dnevni obiskovalci najbrž nimajo nič proti, tisti, ki se odločajo za večdnevno planinarjenje, pa ne morejo vsak dan jesti enake hrane. Izbiro bomo torej morali izboljšati, saj se ne nazadnje prav pri hrani lahko zasluži.”

• Kaj pa problem umivanja v visokogorju, je to rešljivo?

“V številnih **planinskih kočah** ni kopalnic. Varuhi narave sicer opozarjajo na onesnaževanje okolja, a ljudje se po napornem dnevu vendar morajo umiti. Tam, ker ni vode, na primer na Kredarici, je sicer težko kaj narediti, v kočah, ker voda je, saj imajo svoj izvir, pa bi nujno morali urediti kopalnice. Upamo, da bosta Gospodarska komisija in Komisija za varstvo narave pri PZS našli kompromis, da bodo zadovoljni tako zagovorniki kot nasprotniki kopalnic. Dejstvo je, da se v kočah v tujini lahko umivaš. Spomnim se norveških kampov, tam je bilo vode dovolj, a so bili zelo varčni z njo, lahko pa si kupil žeton za tuširanje. Podoben sistem bi lahko uvedli tudi pri nas. Kdor prenoči v koči, dobi

žeton. Marsikje bi bilo to mogoče urediti.”

• **Kolikšen delež planinskih koč ste že uspeli posodobiti, tudi z vidika varstva narave?**

“Kar nekaj koč že ima biološke čistilne naprave, jih je pa v visokogorju, kjer ni elektrike, sila težko vzdrževati, saj bakterije čez zimo 'pocrkajo', če lahko uporabim ta izraz. Zaradi mraza imamo v visokogorju velike tehnološke težave. Drugi razlog je seveda pomanjkanje denarja. Generalnega izračuna, koliko bi ga potrebovali, če bi želeli energetsko in snovno prenoviti vse koč, doslej nismo naredili. Tistih pet milijonov, ki sem jih omenil na začetku, bi zadostovalo za prenovalo kar nekaj koč. A ti razpisi bi morali biti bolj pogosti.”

Planinske poti so največji športni objekt v Sloveniji

• **Kako je z vzdrževanjem pohodniških in gorsko kolesarskih poti? Primakne država kaj denarja ali vse temelji na prostovoljstvu?**

“V Sloveniji je 10.000 kilometrov pohodniških in približno 2000 kilometrov turnokolesarskih poti, ki so zaradi vse bolj množičnega obiska gora iz leta v leto bolj obremenjene. Velik problem so tudi podnebne spremembe. Zadnja leta opazamo neprimerno več podorov, poti so čedalje pogostejše razrite zaradi hudournih vode ... Ne vem, koliko časa jih bomo še uspeli vzdrževati zgolj s prostovoljnimi delom. Za vzdrževanje teh poti običajno dobimo nekaj denarja na razpisih Fundacije za šport, a sredstva variirajo in so dejansko zelo skromna. Markacistov - vsi so prostovoljci - je okrog 800, pogosto se jim na akcijah pridružijo tudi drugi člani društev. Težave so zlasti pri obnovi poti v visokogorju, kjer je treba menjati jeklenice, kline ... Tega se ne da delati popoldne, po službi, to so večdnevne akcije, treba si je vzeti dopust ... In tukaj imamo resne težave, saj mladi ne dobijo - kot nekoč - izrednega dopusta za ta namen. Zdaj to po večini delajo starejši, ki so že v

pokoju, mladi, ki imajo od 18 do 20 dni dopusta in majhne otroke, pa si ne morejo privoščiti, da bi šli en teden zabijati kline v visokogorje. Morda bi bilo smiselno poiskati takšno rešitev, kot jo imajo gasilci in gorski reševalci, ki imajo možnost izredne odsotnosti, ko gre za pomembne akcije.”

• **Ena od takšnih zahtevnih akcij je bila obnova planinske poti na Triglav z Luknje čez Plemenice. Pot, nekoč imenovana tudi Bambergova pot, je bila letos zaradi izjemnih razgledov izbrana kot Naj planinska pot 2020, s čimer si je prislužila tudi sredstva za obnovo.**

“Lahko rečem, da smo opravili zares zahtevno delo. Na več kot treh četrтинah poti smo zamenjali ali prenapeli jeklenice, porezali rušje, odstranili kamenje in skale, ki so po podoru skalne police zapirale pot, in na novo namestili 44 klinov, tako da je pot zdaj urejena in varna. Poudariti pa moram, da po obnovi pot ni lažja, kot je bila. Še vedno je namenjena samo zares izkušenim planincem.”

• **Kot ste že večkrat poudarili, so planinske poti največji športni objekt v Sloveniji.**

“Želeli smo, da bi bilo to zapisano v novem Zakonu o športu, saj bi država potem morala sodelovati pri financiranju, a naš predlog žal ni bil sprejet. Zaradi pomanjkanja denarja ne izpolnjujemo zahtev Zakona o planinskih poteh, ki pravi, da morajo biti na vseh križiščih planinskih poti standardizirane usmerjevalne table. Nekajkrat smo uspeli na razpisih Fundacije za šport, sicer pa smo daleč od tega, da bi bilo to področje urejeno. V Avstriji, denimo, imajo povsod nameščene lične črno-rumene table, pri nas pa številne poti sploh niso dovolj dobro označene. Markiranje niti ni tako velik strošek, problem so stroški usmerjevalnih tabel. In vzdrževanje zelo zahtevnih poti (menjava klinov, jeklenic ...). Lani smo za vzdrževanje poti od Fundacije za šport dobili 34.000 evrov, direktno od države pa nič. Za vzdrževanje poti, ob prostovoljnem delu, bi potrebovali približno

300.000 evrov letno. To, kar dobimo, je torej res mnogo premalo. K sreči smo uspeli pridobiti nekaj stalnih sponzorjev, denimo Krko in Zavarovalnico Triglav, pri označevanju kolesarskih poti pa nam precej pomaga Zavarovalnica Generali ...”

• **V enem od intervjujev ste dejali, da bi morda veljalo razmisliti o tako imenovani potnini oziroma uporabni poti.**

“Nekaj takega bi bilo koristno, seveda, sploh glede na ocene, da je le vsak šesti Slovenec, ki hodi po teh poteh, včlanjen v PZS, ampak bojim se, da je kaj takega nemogoče uvesti. Kdo bo to nadzoroval? To ni tako kot na cestah, ko nas zlahka dobijo brez vinjete. V hribih to res ne bi šlo ... Planinske poti so infrastruktura, ki je namenjena vsem, zato bi morala njihovo vzdrževanje prevzeti država, če želi, da turizem funkcionira. Prav v gorskih krajih se namreč ustvari kar 30 odstotkov prihodka od turizma. Včasih so bile na prvem mestu toplice, zdaj pa se je trend obrnil.”

• **Niste samo planinec, ste tudi navdušen turni kolesar. Kako zdaj sobivata planinarjenje in turno kolesarjenje? Včasih so bila med privrženci teh dveh športov velika trenja ...**

“Rekel bi, da smo se drug drugega navadili. Na kolesa so dostikrat sedli ljudje, ki jim je to bil prvi šport v naravi in niso poznali pravih bontona v hribih. Pohodniki pa smo morali sprejeti, da so planinske poti na neki način prometnice, kjer se srečujejo privrženci različnih aktivnosti v naravi. Turni kolesarji smo planinci na kolesih. Seveda niso vse poti primerne za tovrstno dejavnost. Imamo merila, po katerih se določa, katera planinska pot je sploh dovoljena za kolesarje.”

Kaj, če bi reševanje v gorah zaračunali?

• **Se še vedno dogaja, da ljudje v hribe lezejo v japonkah oziroma v neprimerni obutvi?**

“Še vedno, žal. Planinci so sicer opremljeni, tistim, ki v gore še vedno hodijo v teniskah, pa mi

pravimo kar 'turisti'. To so ljudje, ki so ugotovili, da bi bilo pač fajn oditi v gore, in gredo. Ne glede na to, da nimajo ne kondicije ne ustrezne opreme. In prav z njimi imajo gorski reševalci največ dela. Pravi ljubitelji gora so se v zadnjih letih precej bolje opremili, saj je postala oprema dostopnejša in bistveno cenejša. Včasih smo vsi imeli rdeče 'štunfe' in gojzarje alpina, danes pa lahko vidiš v hribeh pravo modno revijo. Pa še nekaj je: mnogi tujci podcenjujejo naše gore. Resda niso posebej visoke, so pa tehnično zelo zahtevne, pa še krušljive so, zato je treba biti še bolj previden. Sploh pa se je treba zavedati, da ko si na vrhu, si pravzaprav šele na pol poti, saj te čaka še spust, ki je tehnično bistveno bolj zahteven od vzpona. Poleg tega so ljudje ob sestopu že utrujeni, imajo mehke noge, kot radi rečemo, zato tudi pogostejše prihaja do nesreč."

• **Razmišljate o tem, da bi takšnim neodgovornežem, ki se v gore podajo neprimerno opremljeni, zaračunali reševanje?**

"Reševanje v gorah je pri nas še vedno brezplačno, velja pa razmisliti o tem, ali bo tako tudi ostalo. Če bi ljudem zaračunali reševanje, bi se začeli obnašati bolj odgovorno, predvsem pa bi se zavarovali. Ko gremo v tujino, se vsi zavarujemo. Niti pomisliti ne moreš, da tega ne bi storil, saj se zaveš, da te bo kakršna koli pomoč sicer krepko udarila po žepu. PZS ima dobro urejena zavarovanja za tujino, za doma jih pa ne potrebujemo, saj reševanje plačuje država. In to tudi za reševanje tujcev. Vprašam se, zakaj? Tukaj se obnašamo zelo neracionalno."

• **Ko ste bili pred dvema letoma izvoljeni na čelo PZS, ste dejali, da "se obisk gora in s tem obremenitev naravnega okolja povečuje, rojevajo se nove športne panoge, zato je trezna presoja o tem, kaj lahko narava še prenese, za nas ključnega pomena". V času novega koronavirusa smo na neki način dobili priložnost, da lahko zadihamo, se umirimo in ustavimo. Koliko lahko naše**

gore še prenesejo? A je res tako pomembno, da naštejemo vsako leto več obiskovalcev?

"Meni je to, da ta številka raste, ljubo, želim si pa, da bi obisk gora bolj razpršili, da torej ne bi vsi rinili samo na Triglav - vemo, kakšna gneča je gor! -, ampak da bi se odločali tudi za druge vrhove, predvsem pa tudi za druga območja, saj imamo poleg visokogorja še toliko čudovitih koncev, da se nam niti ne sanja. Mnogi predeli Slovenije so lahko planinsko zelo zanimivi. Kaj pa vem, idrijski konec, na primer, je tako lep, pa ga mnogi sploh ne poznajo. Tudi sam ga nisem, dokler nisem začel kolesariti. Tudi Kočevski rog je vreden obiska .... Peš je morda resda manj zanimiv, ker je treba dolgo hoditi, da prideš nekam, s kolesom pa je idealna destinacija za tiste, ki si želijo predvsem miru. A kaj, ko tam ni prenočitvenih zmogljivosti ... Kakorkoli, v PZS skušamo spodbujati ljudi, da bi hodili po obhodnicah, t.i. transversalah, kar pomeni, da tudi prespijo, če gredo za več dni v hribe. Zelo razvijamo tudi turno kolesarstvo, ki se 'dogaja' nižje, saj so poti speljane v sredogorju - zato smo tudi razvili Slovensko turno kolesarsko pot -, ter seveda športno plezanje, ki tudi ne gravitira na visokogorje, saj so plezališča pogosto v bližini dolin. Skratka, prizadevamo si, da bi planinske aktivnosti razpršili in s tem zmanjšali pritisk na visokogorje." •

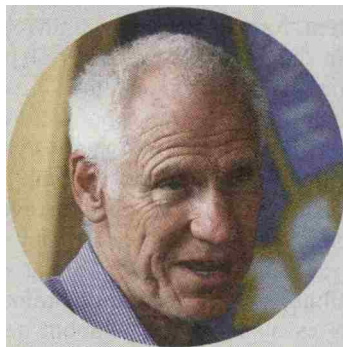
"Že dve leti čakamo na obljubljeni razpis ministrstva za gospodarstvo v vrednosti petih milijonov evrov, in sicer za ekološko in snovno sanacijo koč. Upamo, da bo res kaj iz tega, minister Počivalšek nam je obljubil, da razpis letos vendarle bo."

"Planinske poti so infrastruktura, ki je namenjena vsem, zato bi morala njihovo vzdrževanje prevzeti država, če želi, da turizem funkcionira. Prav v gorskih krajih se namreč ustvari kar 30 odstotkov prihodka od turizma."

“Pravi ljubitelji gora so se v zadnjih letih precej bolje opremili, saj je postala oprema dostopnejša in bistveno cenejša. Včasih smo vsi imeli rdeče 'štunfe' in gojzarje alpina, danes pa lahko vidiš v hribih pravo modno revijo.”

“Težave so zlasti pri obnovi poti v visokogorju, kjer je treba menjati jeklenice, kline ... Tega se ne da delati popoldne, po službi, to so večdnevne akcije, treba si je vzeti dopust ... In tukaj imamo resne težave, saj mladi ne dobijo - kot nekoč - izrednega dopusta za ta namen.”

“Mislim, da bomo morali tudi pri nas razširiti ponudbo, saj ne moreta biti na jedilniku samo jota in ričet. Dnevni obiskovalci najbrž nimajo nič proti, tisti, ki se odločajo za večdnevno planinarjenje, pa ne morejo vsak dan jesti enake hrane.”

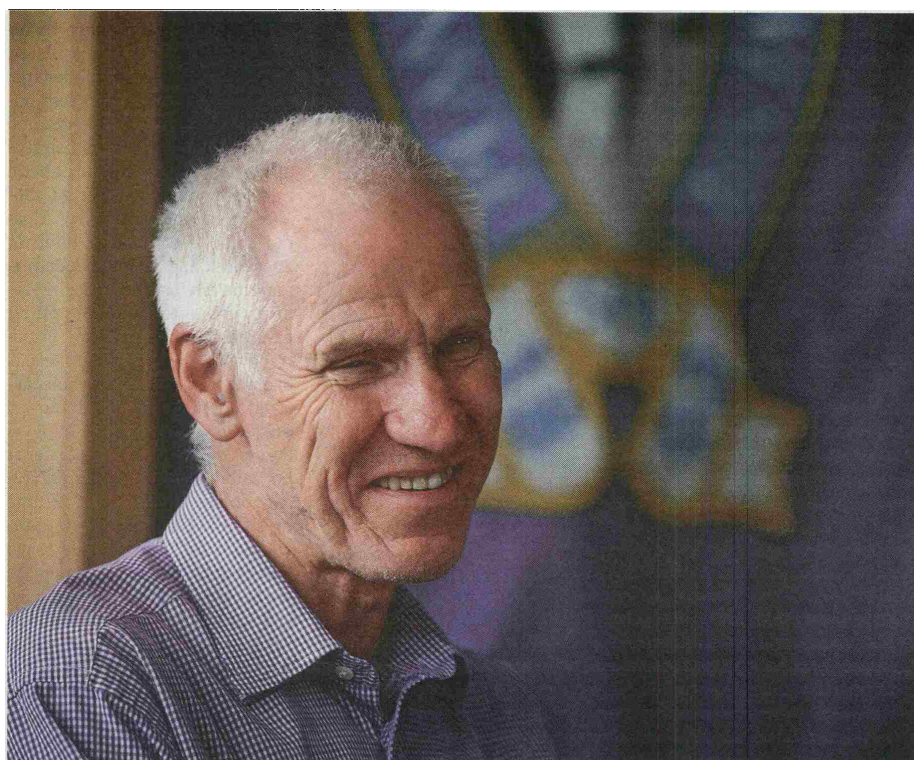
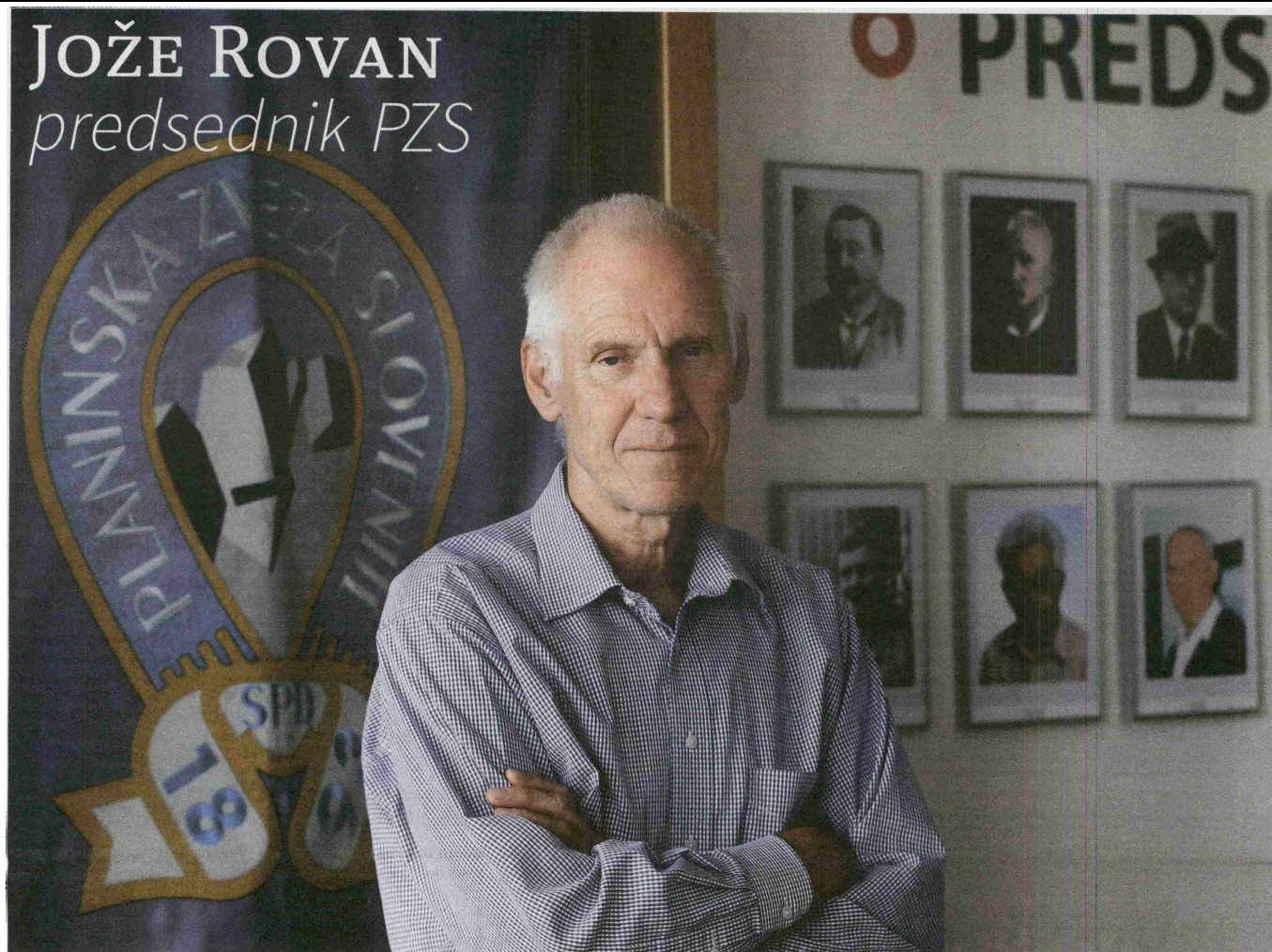
PROFIL

Strasten planinec, turni kolesar in turni smučar

Jože Rován, profesor statističnih predmetov na Ekonomski fakulteti v Ljubljani, je že od mladih let predan planinec. Kolikor se spominja, sta ga starša, tudi sama navdušena hribolazca, na prvi večji vzpon peljala na Češko kočo na Spodnjih Ravneh nad Jezerskim (1542 m), ki je prav te dni praznovala 120-letnico. Čeprav je rojen Ljubljčan, se po malem čuti tudi Primorčan, saj njegov rod izhaja s Cola nad Ajdovščino. Če je lepo vreme, gre vsak konec tedna v hribe - peš ali s kolesom. Je namreč tudi navdušen turni kolesar, najbolj od vsega pa uživa pozimi v turnem smučanju. “Meni

bi bilo dolčas po hribih samo hoditi,” priznava Rován, ki tudi sicer v službo hodi peš, saj ima do fakultete le sedem minut, na sedež **PZS** pa se vozi s kolesom, če le ne dežuje. Že več kot 40 let dela kot prostovoljec v **Planinski zvezi Slovenije (PZS)**, kot pohodniški in kolesarski vodnik, inštruktor, vodja akcij nadelave planinskih poti, urednik planinskih kart in drugo. Je eden najvidnejših markacistov in eden najzaslužnejših za predlani odprto **Slovensko turnokolesarsko pot**, ki je nastala po vzoru **Slovenske planinske poti**. Pred dvema letoma so ga izvolili na čelo **PZS**, krovne planinske organizacije, ki združuje več kot 61.000 članov. Strokovno je aktiven v različnih vlogah v Statističnem društvu Slovenije, na Ekonomski fakulteti je bil med drugim v letih 1997 do 2001 dva mandata predstojnik Katedre za statistiko, več mandatov je bil tudi član senata Ekonomske fakultete. “Statistika mi pride prav pri vodenju **PZS**, saj imam občutek za številke, sicer pa je planinstvo pobeg pred statistiko in vsem ostalim v službi,” se nasmehne. Rad poudarja, da kdor že mlad hodi po hribih, ostane planinstvu zvest celo življenje, “saj ti planinstvo zleze pod kožo”. • **PV**

Jože Rován opozarja, da največja težava slovenskih gora ostaja pomanjkanje denarja za nujno potrebne posodobitve planinskih poti in koč.